

Vít'azné práce – „KOVÁČOVA BYSTRICA 2018“

POÉZIA - I. kategória (5. 6. 7. ročník ZŠ):

1. miesto: Katarína Chmeliarová, ZUŠ Jána Melkoviča, Okružná 9, Stará Ľubovňa
na jeseň

x
dážd'
klope na dvere
vlastne na strechu
je netrpezlivý

x
oblaky
pútnici na oblohe
naháňajú sa
hrajú schovávačku

x
slnečná stuha
kíže
pohladí vlasy
chlapčeka so zelenými očami

x
dúha
schovala sa
do ryšavých vlasov
Anetky s farebným dáždnikom
poslala bozk
pri výbuchu odtieňov

xxx

skoč do lístia
budeš od neho celá
javory
lipy
gaštany
maľujú svet
nafarebno
zablatená cesta
hltá malé palety
zababrané od farby
aj ja som vymaľovaná
v lúčoch slnka
čo sa skrýva
v korunách stromov

POÉZIA - II. kategória (8. - 9. ročník ZŠ):

1. miesto: **Mária Barnovská, ZUŠ Jána Melkoviča, Okružná 9, Stará Ľubovňa**

x x x

staručký
do prachu píše
svoje príbehy
že objavil zázračný svet
opreteký letel s vetrom
v búrke hľadal cestu domov
noci fúkal rozbité kolená
padajúcim hviezdám
prezrádzal želania
zastavil sa len sem-tam

dnes zostal sám
zabudnutý

môj prvý bicykel

x x x

lano
má už veľa uzlov
a predsa zabúda
zamotáva sa do vlastných otázok
niekedy si svoje lano priviaže o dva stromy
tancuje
stačí jeden krivý úsmev
stratí rovnováhu

ešte veľakrát spadne
kým sa naučí používať krídla

x x x

všade naokolo
sa vylial čierny atrament
oči jej zažiarili
ako pouličné lampy
oprela si rebrík o nebo
vyliezla k hviezdám
poodkrývala ich
aby ich na zemi bolo vidieť

POÉZIA - III. kategória (SŠ):

1. miesto: Michaela Prejsová, ZUŠ Jána Melkoviča, Okružná 9, Stará Ľubovňa

HĽADÁM KÚSKY SKLADAČKY

túžim po tebe
vzleč ma zo zábran
pozvi na špinavý parket

do rytmu rozbitých impulzov
sa vlnia moje chute

zavrieš mi realitu za mreže
keď ju vypustíš
roztrhá ma
zhltne každý kúsok svetla

ponorená v slovách o tebe
hľadám kúsky skladačky
aby som pochopila
nepochopiteľné

kto vypije trpký nápoj
z kvapôčok mojej čiernej duše
aby mohla ďalej žiť

ja do nej stále píšem
čiernym tušom
tentoraz bodku

x x x

viažem ti šnúrku
na mnou utkanej košeli
pomýlila som si ľan
so spevom
za klobúk ti zakladám
kvet
zasial si ho vo mne
skryla som ti do vaku na cestu
tisíc mrznúcich bozkov
aby si ich zohrieval
poslednýkrát pevne držím
tvoju ruku zjazvenú prítomnosťou
ostal si
už len
v naškrobených perinách

x x x

zožieraš každú živú bunku
v mojom vnútri
podlizuješ sa citom
dostávaš sa im pod kožu
sladko ma obviníš
kričíš
vyrývaš moje meno
všade
stojíš za mnou na vysokom útese
ponúkaš voľnosť

výmencou za krok

PRÓZA - I. kategória (5. 6. 7. ročník ZŠ):

1. miesto: Petra Krištofiková, ZŠ Narnia, Okružná 2, Banská Bystrica

Čierna a Biela

Hádajú sa čierna s bielou, ktorá z nich je dôležitejšia a čierna sa pýta bielej.

„Počúvaj, biela, načo existuje tvoja farba? Veď, keď si na plátne, nevidno ťa tak prečo si tu?“

„Vieš, čierna, ja som tu veľmi dôležitá. Lebo keď sa umelcom nepodarí nejaká kresba, tak si nemusia brať nové plátno, len ho jednoducho pretrú a môžu maľovať ďalej.“ odpovie jej biela.

„A načo si tu ty? Veď ty robíš všetko len smutné. Prečo by si potom ľudia brali na smutné udalosti čierne oblečenie?“

„Je pravda, že čierna symbolizuje smútok, ale smútok je aj jedna z emócií a emócie sú základom umeleckých diel,“ povie čierna.

„Ale stále si myslím, že som dôležitejšia a krajšia ja,“ vychvaľuje sa biela.

„To nie je pravda!“ kričí čierna.

A takto sa chvíľu hádajú, ale potom čierna stíchne.

„Čo sa deje čierna?“ opýta sa biela váhavo.

„Keď každá z nás tvrdí, že je dôležitejšia, tak ako potom zistíme, ktorá je naozaj dôležitá,“ uvažuje čierna.

„Mohli by sme sa niekoho opýtať,“ rýchlo zareaguje biela.

„Skvelý nápad a ja presne viem, kto to bude!“ zajasá čierna.

„Kto?“ pýta sa biela.

„No, predsa sivá! Sivá je mix nás oboch!“ skríkla čierna.

„Výborný nápad. Ale je tu jeden problém. Sivá býva až na druhej strane mesta,“ rozmýšľa biela.

„To nie je žiadny problém. Sme mladé a zdravé, tak prečo by sme nemohli ísť?“ zvolá čierna.

„Máš pravdu, poďme hneď.“ povie biela.

A tak išli a po ceste stretávajú rôzne iné farby. Ako prvú stretnú tmavomodrú, a tak sa jej pýtajú:

„Počúvaj tmavomodrá, čo myslíš, ktorá z nás je dôležitejšia?“

„Ja si určite myslím, že dôležitejšia je čierna, lebo keď zmiešame modrú s čiernou, vznikne tmavomodrá a to som predsa ja.“

„No tak vidíš, biela, každý vraví, že dôležitejšia som ja, takže táto cesta už nemá zmysel. Poďme domov a ty priznaj, že som dôležitejšia ja,“ prehovára čierna bielu.

„No tak to brzdi. Za prvé skoro nikto nevraví, že si dôležitá. Vraví to iba tmavomodrá. A za ďalšie, neprišli sme za tmavomodrou, ale za sivou, takže táto cesta zmysel má,“ vysvetľuje jej biela. A tak išli ďalej a stretli ďalšiu farbu a tou bola žltá. A tiež sa jej pýtajú: „Vieš, žltá, my máme taký problém, že nevieme, ktorá je dôležitejšia, a tak by sme boli rady, keby si nám povedala tvoj názor.“

„No, tak ja si myslím, že oveľa dôležitejšia je biela, lebo ja som žltá a žltá je jedna zo najsvetlejších farieb a biela tiež,“ odpovie im žltá.

„No, tak vidíš, čierna, nie si tu najdôležitejšia ty,“ povie jej biela. Čierna sa otočí, ide ďalej a biela za ňou. A tak stretli veľa ďalších farieb a tiež sa ich pýtali, ktorá je dôležitejšia. Každá z nich im odpovedala podľa toho, či bola svetlejšia alebo tmavšia. Tak potom žiadna z nich nebola víťazom, lebo svetlejšie farby uprednostňovali bielu a tmavšie zas čiernu. A teda museli pokračovať v ceste k sivej. Konečne prišli k domu, kde bývala sivá. Zazvonili na zvonec a spoza dverí sa ozvalo: „Kto je tam?“ „Dobrý deň, my sme biela a čierna. Prišli sme za vami, lebo by sme sa vás chceli niečo dôležité opýtať,“ nasmelo povedala biela. Sivá im otvorila, privítala ich a pozvala ich na čaj. „Tak teda, čo ste sa ma to chceli spýtať?“ opýtala sa sivá. „No, my s bielou sa nevieme dohodnúť, ktorá je dôležitejšia. Povedali sme si, že sivá je mix nás oboch a že by ste nám vedeli poradiť,“ povedala čierna a odpila trochu čaju. „Na túto otázku vám viem veľmi ľahko odpovedať. Vy ste čierna a biela. Keby nebola biela, nemohli by existovať svetlé farby, ale zase keby neexistovala čierna, nemohli by byť tmavé farby. Alebo vždy, keď do svetlej farby primiešame čiernu, vznikne tmavá a zase naopak. A preto ste obidve svojim spôsobom dôležité,“ povedala sivá a usmiala sa. „Takto som o tom nikdy nepremýšľala, máte pravdu,“ zajasala čierna. „Aj ja si to myslím,“ súhlasila biela. Biela aj čierna odišli z domu sivej ruka v ruke. Od vtedy sa už nehádali a vždy, keď nejaké iné farby mali taký istý problém ako ony, tak im dokázali pomôcť. A preto nám tento príbeh hovorí, že každý je jedinečný svojim spôsobom.

PRÓZA - II. kategória (8. - 9. ročník ZŠ):

1. miesto: **Kristína Antalová, Katolícke gymnázium Š. Moyses, Hurbanova 9, Banská Bystrica**

Anna – múza baletu

Keď na predmestí Petrohradu prišlo na svet malé dievčatko, nikto nemohol tušiť, že z tohto chatrného útleho dieťaťa raz vyrastie jedna z najvýznamnejších baletiek svetového formátu...

Volám sa Anna a môj život je tak jednoducho obyčajný. Už deväť rokov žijem sama s mamou v starom rodinnom dome, ktorý nám daroval môj otec skôr, než nás opustil. Mama je krajčírka a myslí si, že to, čo máme, nám bohato stačí, no ja veľmi pociťujem chudobu. Práve sa vám chystám povedať o dni, ktorý zmenil môj život o 180 stupňov...

Išla som zo školy. Bola som otrávená z tých nekonečných šiestich hodín, ktoré som strávila odpočítavaním minút do konca vyučovania. Raz sa v škole naozaj unudím k smrti! Vonku snežilo a mne bola obrovská zima, nie väčšia než inokedy, ale s mojou útlou postavou asi raz zamrzem. Len tak som kráčala z nohy na nohu, netešila som sa domov, veď som sa nemala ani na čo, už ma všetko unavovalo, iné deti boli veselé a šťastné, iba ja večne zamyslená a jednoducho povedané smutná. Veľmi som si priala nájsť niečo, čo dá môjmu životu opäť zmysel a urobí ma šťastnou. Už mi nechýbalo veľa do môjho cieľa a vtom som ich uvidela. Na ten obraz nikdy nezabudnem. Pred sebou som videla nádhernú stavbu, bol to Inštitút kráľovského baletu. A v jednej z tried nádherné malé balerínky v snehobielych dresoch, usmievajúce sa na mňa, akoby mi chceli niečo povedať. Nič krajšie, nič pôvabnejšie, nič silnejšie som dovtedy nevidela. Chcela som sa za nimi rozbehnúť, cítiť s nimi hudbu a tancovať, aj keď som o tanci nič nevedela, ale nemohla som. Nedokázala som sa pohnúť, moje nohy boli ťažké, moje telo neovládateľné. Už som nechcela ísť domov. Bol to ich tanec, ktorý pre mňa znamenal svet, už žiadna minulosť, budúcnosť, chcela som iba žiť v tomto momente.

Ani neviem ako, ale zrazu som sa ocitla doma a predou mnou stála mama. „Anuška, kde si bola? Veď si premrznutá na kosť!“ spýtala sa mama so strachom v hlase. „Mama, ja som ich uvidela!“ kričala som. „Koho si uvidela?“ nechápala mama. „Uvidela som ich, nádherné balerínky!“ „Och, Anna, veď ty blúzniš!“ zvolala mama, „pripravím ti vlažný kúpeľ, dobre?“ Mama sa pobrala preč, no ja sa som sa nemienila vzdať. Uverí mi, že som ich uvidela, veď je to pravda!

O nejaký čas neskôr, keď ma mama ukladala spať, som znova začala opakovať vetu: „Mama, mama, naozaj som ich uvidela, prosím, prihlás ma do tej baletnej školy na konkurz, po ničom inom ani netúžim, prosím.“ Klácala som na kolenách a prosila. „Dobre teda, urobím to pre teba, chcem, aby si bola šťastná.“ A aj som bola šťastná ... Všetko to prebehlo tak hrozne rýchlo, ale sen, že sa raz stanem baletkou, sa mi začal pomaly, ale isto naplňovať. Po tom, čo som dnes uvidela, som zostala taká fascinovaná, že som pochopila, ako veľmi si prajem, aby bol balet mojim poslaním. Áno, je zvláštne, že som to zistila tak skoro, ale ony mi to povedali, tie baletky. Neprehovorila som s nimi, ale svojím tancom mi to dali dostatočne najavo. A ja som ich chcela nasledovať a aj budem, nech ma to už bude stáť čokoľvek... Ani tá najhoršia bolesť neprebije emócie. Nikdy! A po dlhom uvažovaní som upadla do hlbokého spánku. Prešlo niekoľko dní a ja som stála v baletnej sále pred uznávanými profesormi tanca. „Anna, čo by si robila, ak by sme ti možnosť tancovať nedali?“ Na profesorovu otázku som mala jasnú odpoveď: „Zmárnim sa.“ „Ale vieš, že to nie je správne a navyše ani to nebude potrebné, lebo si prijatá. A hoci nemáš postavu vhodnú pre baletku, skúsiť to môžeš.“ Bola som najšťastnejší a najvdáčnejší človek na svete, no príliš som sa netešila, toto bol iba úplný začiatok mojej namáhavej a strastiplnej cesty.

Prešli dni, týždne, mesiace, ktoré boli úplne iné, než všetky predchádzajúce. Na hodinách som sa mimoriadne snažila. Išla som sa utrápiť na smrť a často som kvôli bolesti plakala, ale keď

som prišla domov, išla som sa zbláznit' od šťastia z toho, že sa zlepšujem. To sa zjavne zdalo iba mne, lebo moji učitelia sa dohadovali o tom, či ma vyhodí, alebo sa nado mnou zľutujú. Mohla som robiť čokoľvek, nič by nepomohlo, moje spolužiačky boli omnoho lepšie ako ja. Mali vycibrenú techniku, bezchybné držanie tela a ovládali všetky skoky a piruety, nad ktorými som ja iba žasla. Jedného dňa si ma zavolali „Anna, my vieme, čo pre teba znamená tanec a ako ho máš rada. Ale... pochop, nie každý sa môže stať tanečníkom.“ „Keby si začala skôr alebo mala vhodnejšiu postavu... no musíš uznať, že nespĺňaš žiadne kritériá,“ dodal druhý z profesorov. Povieť vám, to ma vtedy naozaj zaboľelo, až vtedy som naozaj pocítila, akú majú slová silu. Môžu človeku ublížiť oveľa viac než fyzická bolesť, do očí sa mi tísli slzy, ale ovládla som sa. „Nie, prosím, dajte mi ešte šancu, dokážem vám, že sa mýlite, uvidíte, že budete nadšení. Možno mám zlé postavenie a zdá sa, že všetko je zlé, no mám niečo, čo iní nemajú! Mám obrovskú lásku k tancu, schopnosť vyjadrovať sa ním a to je talent, ktorý sa zmení na genialitu, keď budem tvrdo driať.“ „Anna, prepáč, ale ty si naozaj myslíš, že budeš raz génus?“ Smial sa mi... No nebol jediný. Všetci sa mi vysmievali, aj deti a teraz si zo mňa strieľal aj učiteľ. „Áno, raz mi bude tliekať celý svet.“

On to nechápal. Nikto nič nechápal. Zaznela hudba. Začala som tancovať, svoje emócie som vkladala do pohybu a snažila som sa čo najviac precítiť hudbu, aby vynikol môj talent. Do toho tanca som vložila naozaj všetko. Svoju radosť z nového života, ale aj bolesť, ktorú som pri baľete cítila, taktiež strach z hroziaceho vylúčenia. Tancovala som, akoby šlo o život, ako keby to bol môj posledný tanec. Keď som skončila, oznámili mi: „Zostávaš. Naozaj si v tomto jedinečná, iné dievčatá sú až príliš zásadové, ale ty nám tu ukazuješ skutočný tanec.“ S uznaním ma pochválil a ja som so vztýčenou hlavou odišla z miestnosti.

Môj život pokračoval ďalej. Stále som sa zlepšovala, učila som sa nové veci a až keď som dovŕšila svoje osemnásť narodeniny, ukončila som štúdium na prestížnej baľetnej škole. Neskôr ma prijali do baľetného súboru v jednom slávnom divadle a o pár rokov sa zo mňa stala sólistka v tom istom divadle. Nikdy som sa nevydala a nemala rodinu. Zmyslom môjho života bol tanec. Mohla som mať deti, ktoré by sa na mňa podobali a možno by raz boli úspešné ako ja, no nikdy som svoje rozhodnutie neľutovala. Kariéra bola u mňa na prvom mieste. Tanec bol pre mňa všetkým a túto skutočnosť nik a nič nemohlo ovplyvniť.

Moje slová, ktoré som vyslovila pred niekoľkými rokmi, sa naplnili. Ľudia ma nazývali geniálnou a k nohám mi padol celý svet. V minulosti sa zo mňa smiali a dnes? Kde sú oni a kde ja? Priniesla som baľet do miest, kde ho doposiaľ nikdy nevideli a stala som sa tou najuznávanejšou balerínou svojej doby. Všetci smrteľníci majú taký jednoduchý život, ale tanečníci sú skutoční poslovnia vesmíru, my vstupujeme do života obyčajných ľudí v ich najtemnejších hodinách a dávame im nádej, že svet nie je až také škaredé miesto. Je to veľmi zvláštne, keď sú ľudia očarení z tanca, je to akoby sa im páčila bolesť. Obetovala som aj to posledné, čo som mala, veľa som si vytrpela, ale urobila by som to znova, bez pochybovania.

Dnes mám ani nie päťdesiat rokov a som unavená zo života. Stále chcem žiť, no cítim, že duch opúšťa moje telo a pomaly odchádzam z tohto sveta. Náročné cestovanie unavilo moje telo natoľko, že som dostala vážnu chorobu. Som rozhodnutá nechať sa liečiť. Moje poslanie na tomto svete tanec. No aj keď zomriem, stále zostanem živá v srdciach ľudí. Ak nemôžem tancovať, nebudem ani žiť. Nie je to drastické, taký je tanec. Lekári sa ma snažili veľa krát presvedčiť, ale ja som to rázne odmietala. „Je to vaša posledná vôľa? Ste si tým istá?“ „Áno, ak mám žiť a má mi byť zakázané tancovať, je to akoby ste ma nútili žiť a zakázali mi dýchať... Radšej zomriem.“ To bolo posledné rozhodnutie.

Tesne pred smrťou som si pripomínala svoj život večnými spomienkami, uloženými hlboko v mojej duši. Pochopila som tanec, nie nejaké prvky, skoky, ale skutočný tanec, už ako malá. Dostala som do vena talent cítiť hudbu a dokonale sa cez pohyb vyjadriť. Aj z malej choreografie som vedela urobiť veľké dielo a aj preto som vždy zožala obrovský úspech, lebo som bola ľudská. Tanec je nám daný z neba, neverím, že človek mohol vytvoriť niečo s takou božskou podobou. Vždy, keď som tancovala, cítila som sa nedotknuteľná, pretože tanec mi dal

to, čo mi nik nemohol vziať – tú nekonečnú voľnosť, slobodu, šťastie, s tancom som sa dotkla hviezd. Verte mi, že neexistuje zázračnejší pocit ako pohnúť sa v kúsku hudby a nechať zvyšok sveta zmiznúť. Tanec mi bol vždy verným priateľom, aj keď sa mi ostatní ľudia otočili chrbtom. Asi toľko pre mňa znamená tanec a ešte omnoho viac. Ešte stále nerozumiete, prečo som si toľko vytrpela? Tak na to ste až príliš jednoduchí smrteľníci...

Ležala som na posteli neschopná jediného pohybu. Spomínala som so slzami v očiach na svoju mladosť, trápenie, deň, ktorý zmenil môj život od základov a na svoju lásku menom Tanec. Po celý svoj život som sa snažila ľuďom ukazovať skutočný tanec a nie iba jeho mylnú podobu. Môj dotyk je liekom. Velebí, uteší, prináša úkryt. Smrteľník, vzopri sa rozumu, uver mojej moci, ktorá povznesie tvoju dušu do výšin, je to ako droga, ale taká potrebná! Pád v tomto prípade neexistuje. Ži a tancuj celým srdcom a ilúzia sa stane realitou.

Môj život mal zmysel, ale aj moja smrť má teraz zmysel. „Pripravte mi môj labutí kostým!“ Znela moja posledná veta, ľudia v miestnosti sa na mňa nechápavo pozreli a ja som vtedy vydýchla.

PRÓZA - III. kategória:

**1. miesto: Terézia Slašťanová, Katolícke gymnázium Š. Moyses, Hurbanova 9,
Banská Bystrica**

Keď zhasnú hviezdy

Nebo sa otvorilo a na zem sa spustil čierny dážď.
Všetci sme splasene pobehovali. Vedeli sme, že nesmieme zastať. Nesmieme premýšľať.
Musíme sa hýbať. Čo by sa stalo, keby nás realita dobehla?

A tak sa základom stal pohyb. Stále bolo čo robiť. Rozšíriť líniu zákopov o ďalší meter, preniesť nosidlá k hlavnému ošetrovateľskému stanu, vyčistiť si zbraň... Všade sa mihali prikrčené postavy, vykonávajúce rovnaké mechanické pohyby. Človek nikdy nebol sám. Všade naokolo sa vršili hrudy rozrytej zeme, spoza ktorých vykukovali muži s prilbami zarazenými do čela a hlavňami zbraní vytrčajúcimi k nebu. Za chrbtami nám zneli vzdialené výbuchy a dunenie zbraní. A v nás, našich hrudiach a roztrásených srdciach znela burácajúca pieseň života, ktorá však každým dňom slabla a my sme sa hrozili toho okamihu, kedy stíchne úplne. Preto sme radšej počúvali výkriky ostatných mužov, hučiace lietadlá a pišťanie potkanov, ktoré nás udržiavali pri zmysloch a v strehu.

Očami sme neustále blúdili po okolí. Ešte nikdy sme nevideli toľko popola. Bol všade. Usádzal sa nám vo vlasoch. Stávali sa z nás starci. Držal sa vo vzduchu a nasiaklo ním úplne všetko. Vytváral ťažké sivé oblaky, ktoré sa na nás zhora tlačili a úplne zatienili slnko, ktoré sa stalo len vyblednutou spomienkou. Zastreté nebo sa zdalo byť príliš blízko, akoby sa stačilo načiahnuť a dotknúť sa krídel stíhačiek končekmi prstov. V tej sivej ničote bolo vidieť iba oči. Zeleno-modré ako more. Oči našich bratov, mám a žien. No namiesto rozbúreného privalu sa v nich teraz matne lesklo tmavé dno. Na také už slnko nedosvieti.

Po toľkých hodinách a dňoch strávených na fronte sme už vedeli rozoznať, keď sa niečo blížilo. Naše citlivé uši a nervy napnuté na prasknutie zaregistrovali zmenu vo vzduchu, keď to vzdialené a všadeprítomné dunenie na krátky okamih stíchne, akoby sa neodvažovalo súperiť s niečím väčším, čo príde. A vtedy sa to stane. Niekde nablízku zahrní, zem sa zachveje a pred očami nám vybuchne oslepiť zblesk svetla. Svet na moment zastane a potom sa šialenou rýchlosťou znova rozbehne. Všade prší hlina a kamenie, ostré svišťanie guľiek nás rozháňa na všetky strany. Hádžeme sa na zem, ku ktorej pritískame tváre a šepkáme jej modlitby. Ušné

bubienky nám trhá ohlušujúci rachot, ktorý nás núti hýbať sa, ujsť, nájsť si skrýšu pred tou strašnou rukou samotnej smrti, ktorá sa za nami načahuje a snaží sa nás odtrhnúť preč. Naše oči náhlivo hľadajú nejaký úkryt, hocičo, za čo sa dá prikrčiť. Výbuchy a granáty však rozbíjajú svet na kúsky. Už nevidíme rozdiel medzi tvrdou zemou a tmavým nebom, nevieme z ktorej strany na nás pália. Vidíme len ďalšie telá, ďalšie zúfalstvo. Po zjazvenej zemi sa plazia zjazvené telá, nesúce zjazvené duše. Nasledujúce sekundy rozhodujú o tom, kto bude žiť, kto ešte dostane šancu vtiahnuť do boľavých pľúc kus toho odporného vzduchu nasiaknutého slzami a zúfalstvom.

Oči zaregistrujú kus vytrčajúceho ostnatého drôtu a kôpky vlhkej zeminy okolo. Zákop. Tí, ktorí ho zbadajú, sa k nemu vrhajú a s úľavou sklízu po strmom okraji dolu. V panike si driapu košele a snažia sa zistiť, či ich niečo zasiahlo, alebo sa môžu schúliť do kľbka a ostrú paľbu prečkať so zatvorenými očami a modlitbou na perách.

Niekde zboku sa ozývajú zúfale stony, ostrejšie a nástojčivejšie ako guľky a granáty. Vojak. Chlapec. Opretý o stenu zákopu, jedna noha rozmliaždená a bezvládne vystretá, nechty zaryté do zeme. A na bledej tvári, tam, kde kedysi boli oči, sa teraz lesknú dve krvavé šmuhy ako čierne krátery na mesiaci.

Prosím... prosím... prosím prosím prosím, stoná stále dookola a roztrasenými rukami šmátra naokolo, snažiac sa uchopiť kúsok zo sveta, ktorý už nikdy neuvidí. Chcem ju ešte vidieť. Posledný krát. Prosím.

Ruky nájdu to, čo hľadali. Malý pokrčený obdĺžnik, ktorý vypadol z vrecka na košeli. Fotografia. Prstami nežne vyrovná zahnuté okraje a prejde nimi po povrchu tak, ako to už robil nespočetne veľakrát predtým. Obrázok dievčaťa už síce nevidí, no pamätá si tú tvár, ktorá naňho z fotografie hľadela každý deň, odkedy sa ocitol na tomto pekelnom mieste.

Prosím... prosím, opakuje stále nástojčivejšie, keď k nemu podíde ďalší mladý vojak a začne mu obväzovať zranenú nohu, z ktorej sa valí čoraz viac krvi. Slepý ho chytí za zápästie a do dlane mu vtláči fotografiu. Opíš mi ju. Musím ju ešte posledný krát vidieť.

Vojak pochopí. Všetci chápeme tú zúfalú túžbu, ktorá je silnejšia ako bolesť alebo strach, dôležitejšia ako sýtočervená krv vytvárajúca malý potôčik, pomaly odplavujúci posledné zvyšky prchavého života.

Keď si fotografiu zdvihneš k tvári, akoby ti hľadela priamo do očí. Hlavu má trochu pootočenú doľava, odhaľujúc tak bledý krk a priehľbinu kľúčnej kosti. Tmavé zvlnené vlasy má spletené do vrkoča, no tvár jej lemujú niekoľko uvoľnených prameňov. Spod šiat vytrča nežná krivka pleca a ruky má zložené v lone, tesne pod úzkym pásom a oblinou prs. Vo svetlých očiach má iskru, na perách šibalský úškrn, ktorý jej robí jamku v líci. A díva sa na teba...

Čo by sme dali za ešte jeden jej dotyk.

Jedno objatie od otca.

Teplé jedlo od mamy.

Za spánok.

Za život.

No máme na to ešte vôbec právo? Už dávno vyriekli to proroctvo, čo chtiac-nechtiac napíňame. Sme len číslo. Tisíc mŕtvych. Dvesto obväzov navyše. Pár stovák presunutých viac na západ. Nikto v nás nevidí osobu či dušu. Už ani my nie.

Ohlušujúce výbuchy a dunenie náhle poľaví. Nastane neprirodzené ticho, ktoré nás tak veľmi mučí a ktoré dusí ešte viac ako zvířený prašný vzduch. Skončilo sa to.

Opatrne vyjdeme zo svojich skrýš a porozhliadneme sa po okolí.

Nemôžeme zostať stáť a nechať realitu, nech na nás doľahne. Znova sa hýbeme.

Utekáme do bezpečia, cestou obväzujeme ranených, dvíhame stratené zbrane a veci.

Nedokážeme všetko poriadne vnímať. Nechceme všetko chápať. Nechceme vidieť kusy tiel roztrúsené po zemi a slepé oči, ktoré už nikdy neuvidia svoju lásku, ktoré sa už nevrátia domov. Namiesto toho vidíme krvavé kvety na blatom presiaknutých uniformách. Tak krásne.

Začne sa rozvidnievať. Vzhliadneme hore a očami hltáme tie slabé náznaky farby, riedke a jemné, akoby ich maliar zmiešal s príliš veľkým množstvom vody. Nad rozmazaným horizontom vychádzalo slnko a osvetlilo nebo pokreslené oranžovými a sivými šmuhami. Ťahy prírody a lietadiel. Smutné bolo, že lietadlá vyhrávali.

Kedysi sa stačilo takto pozrieť hore. Na čiernu oblohu postriebrenú prachom hviezd.

Napriek tomu, čo sa dialo tu dole, koľko vecí sa menilo a rúcalo, ona tam stále bola, nekonečná

a vzdialená a to zvláštne upokojovalo. No aj to nám už vzali. Poslednú istotu pochovali pod hrubou vrstvou prachu, popola a zúfalstva.

Keď to zvláštne, mučivé ticho trvá už príliš dlho, preruší ho praskanie a zachrípnuté hlasy vysieláčiek. Ozvú sa vzrušené hlasy. Niečo sa zmenilo. Tešili sa.

Vraj je koniec.

Vyhrali sme.

Ideme domov.

Premkne nás iný druh strachu, než aký sme doteraz zažívali. Všetko nám vzali. Naše predchádzajúce životy od nás odtrhli a zhužvali v železných dlaniach. Zotročili našu myseľ, do rúk nám vrazili zbrane a urobili z nás vrahov. A teraz vyhlasovali, že je koniec. Že sa môžeme vrátiť domov. Medzi ľuďmi, ktorí si nás pamätali takých, akí sme už dávno neboli. Zmenili sme sa na nebezpečné verzie seba samých, ktoré v nás celé roky driemali. Teraz nám založili putá a zahodili kľúč.

Klamali. Vo vojne nie sú víťazi.

Nebo sa otvorilo a na zem sa spustil čierny dážď.

A my sme tam len tak stáli.

LAUREÁTKA – cena Informačného centra mladých Banská Bystrica

Eva Krnáčová, Evanjelické gymnázium, Skuteckého 5, Banská Bystrica

Možnože by som

Keby som nenašla

*

pančuchy vo fontáne

[pani zasekla sa v trupe, visí

zľava - v štvrtom okne]

kozy pásť sa

bez vzrušenia popri kolóne

*

suseda hovieť si

celkom nezištne

v detskom bazéne

na susedinom komíne

možno nevinne

sedieť slnečnice

*

klopať daromnice

-jedna myš,

dve oslice

prišli po múku

*

horieť zvedavosť a švihadlo

bez rúčky v malej rúčke

bez zmyslu v malej iskre

čo na tom, že trochu ošúchané

*

hromžiť kostolné myši

s hlavou postavenou

že je zlá výchova vo svete

že už nik sa nestará

že už niet komu členky hrýzť

nemôžte, chcete

alebo kludne prídte,

ak nechcete

je to na vás !

*

etiópske zrná hnevať pomaranče

režim: - Ako k nám prišli ?, plače

a teraz plantážami zemiakovými

migračné myšlienky ďaleko od domova

(už ani blbo potláčať ich)

blúdia

*

chameleóna skrývať
druhých za seba,
nevidno ho
nik si ho
s rozšafným salamandrom
nezmýli

*

hrnčeky urážlivé
na oslovenie „jemný porcelán“
tancovať vetrom
bez jarných zábran
pod obrusom
uši skrývať
(nič sa nevyptovať,
ľudí majú pokrky)

*

okřídlené potvory
len tak si kradnúť
peľ do komory
nepýtaj sa, neodpovedajú
iba v noci

*

mrazivú noc maľovať
hrozivé siluety stariny
vryté do modrej
splášenej
zošedivenej

potichu hlučnej
úprimnej
výdychmi nasýtenej.

Keby som nenašla
sa v nej,
naháňať srdcový sval
vtedy
by
snáď
ani
salamander
pomaranče
neobžúval
a svet by bol celkom naruby.

I.

Mu povedať:
vytrim, čas
pôvabný
zostaň, vyčkaj
máčam si čaj
on ide, prosto
taká jeho obyčaj
kráča od počiatku,
ešte nestál.
Prekabátiť ?
on pozná tú skratku

poza Večierku

a za roh.

II.

Podopieram bradu,

zdá sa,

popieram čudnú náladu

LUHUJEM

Teraz mi nepomôžeš !

iba čakať

III.

Podopieram bradu

hlúpou nespravodlivosťou

nevyčká, vnímam túto vadu:

pobehnem

nemotorne

už notorický sled

že zakopnem ?

rozbehne sa s vyplazeným

- to ide napred

IV.

Tak už si prešiel

aj jež predbehol

túto chvíľu

však odzajtra zas

zo svojich vysokých bydiel

pretože čaj už mi vychladol, V.
nie úplne, čas mi chladne Aspoň sľúb
nemilosrdne zletíš nevyhubíš
rýchlo po ceste
famózne nevytrátiš
predtým ako stratíš
sám seba
ani za nič
-zázraky v mojom čaji

Narušiteľ bláznivej Dabih

Len nepriamo dovidno a v ňom nedovidno, v hustote namočené, sivastej a zmätenej, nevidí ten strom, aj keď rúti svoju drobnú predstavu priamo naň. Nevládze ovládať vlastné pľúca, preto každý druhý výdych nadýchne a ten prvý nádych miesto neho premení na oxid. Ešte nemá ani meter šesťdesiat a už narobila zmätkov respiratívne systému v celej jeho zložitosti. **

Uteká veľmi rýchlo, zabudla si cítiť údy. Strach jej zakázal pozrieť sa dolu. Stromy majú dlhé údy a ona vlastne ešte stále nechce vedieť, že beží skrz les. Ani keď tvrdo zakopne o ďalšie korene obra, ktoré sa predrali na povrch a teraz mohutnejú. Namýšľa si, že sa nebojí. Ony teraz vlastnia kus dievčenského mäsa a slanej krvi. Šialená iskra sa jej vytratí z očí až keď zrenice rozptýli pád, naivnými dievčenskými ústami rozryje kamenisté rankre. To už nemôže predstierať, že chce utekať ďalej. Zo všetkého ostala najviac poranená jej hrdosť v ľavej artérii. Ona nie je samopozviechajúci sa typ bytosti. Ale jej ruky, v plnom pôvabe natiahnuté na zemi pred ňou, dostávajú modrastofialovú farbu. Navyše, z obra začínajú vyliezať množstvá mravcov. Cíti ich rýchle pohyby na precitlivej koži, okolo nechtu, vypaľujú zábery, končekmi prstov jej nekontrolovateľne myká. Spochybnila už i nervový systém, pravicu má naopak a prekrútenú - žila si s tým nedokáže dať rady. Hryzie pery (už dlho prechováva tento rozpačitý zlozvyk), no teraz to robí z úplne nepochopiteľných dôvodov. Tak prečo si nehryzie do jazyka ???

Ako tam leží, akoby to ani nebola ona, nemá šancu, chudinka, nad týmto rozmýšľať. Z oblohy sa sype hlučný neznesiteľný vietor. Avšak vo svojom hluchom stave, malá vidí iba tienisté ticho a TO má nepríjemný piskľavý hlas. Dlane sčerneté a malicherný dych viac k nej nepatria. Zdochnutá citlivosť ju pripravila o toto privilégium. Myslí na to, ako ďalej letí, smerom až po

nedovidno, kde počká pri strome. Keď sa celá zadychčaná a zbabelá prirúti takmer až k nemu, postaví zmätené Ja dopredu a brečtanovo vrastie do zeme. Zrazu by sa radšej našla chrbtom od neho a o čosi menej ubitá. Vlastne ani nevie, či je to spomedzi ostatných obrov tento. Zafúka silnejšie. Nenápadne drobnú postavu odhodí za najbližší porast, z väčšej diaľky (to je tam, kde my stojíme) sa nám zdá byť modrým. Klamár.

Obra začnú ohmatávať podlhovasté prstiská s pazúrovitými nechtami. Zlodejsky sa vynárajú s húštinou a pomalými pohybmi veľkoryso objímajú zvráskavený kmeň. Majú farbu čiernej, akú žiadna smola ešte nikdy nemala a zaryté nechty, ktoré ona -položená tvárou od hviezd za zatvorenými očami dobre počuje vynúť sa. Snaží sa spochybníť ich prítomnosť. Ani nedýcha. Váha. Vrátiť sa tým istým smerom, ktorým postrácala krv a rovnováhu by bolo šialenstvo. Už nevie rozlíšiť, či jej po chrbtici znovu pobehujú mravce, alebo sú to tentokrát predsalen zimomriavky. Môžbyť zimomriavky, primfza. Na krk jej čosi dýcha. Obe viečka zatláča ešte viac, ako kedykoľvek, očami si želá vidieť za uši a čaká, kedy zas začne utekať. Nevie sa dočkať. Nedočká sa, nedočkavá. Ani nemusí, obor už sa láska v tesnom objatí a teraz je rad na nej. Ešte nikdy necítila tak velikánsky kontrast - s rukami, obyčajne teplokrvnými, hlboko zaborená v hrejivej zemine, jej zátylok začal hladiť chlad, ale tento nespoznáva. Ona je taká, že keď nepozná, zozvedavie. Prestala sa zaujímať o končatiny, takže neviem povedať, či potom ešte bežala. I keď sa pevne sústredí, prst za prstom rozlíšiť nemôže. Studený zlodej jej svoje vychladnuté dlane rozlieva krkom, kradne si ju pomaličky. Od koricenka vlasu nad zátylkom, ponad helix vylieva sa do ucha (trochu jej ostalo zachytené na predných prameňoch,

lebo ich nemala usporiadané), návštevník dostáva sa cez jej hrubosť dnu. Ešte jej pohladil líce, stihol obšuchnúť útle rameno a celý sa vtiahol. Zdá sa mu príliš povrchné vyškrabať jej zimu do teplej kože, i keď láka. Hmla sa postará (už je nižšie ako predtým, pracuje nenápadne). Má hmlu vo vlasoch, sychravo jej kvapká do očí a štípe ju tam, niektorá aj na polceste zamrzne a to je za poslednú chvíľu osamelý potešujúci zjav pre jej oči. (Keby sme tejto chvíli počítali dni, nešlo by to, ani keby bol dvesto tretí alebo piaty). Drobné dievčatá a ich horúce vnútornosti – vrú, tancujú, všetko tam žije rýchlo, hravo. Iba jeho prsty tam so svojimi vlastnosťami nepatrili. Vylučujú opatrnosť a nechávajú ju za sebou úplne všade, na každom kúsku dobrodružnej duše. A predsa si ich nik vo svojej smiešnej rýchlosti nevšimne kĺzať sa po suchom. Nie sú slizké a ktovie, akú majú farbu naozaj. Neznámy naťahuje prsty a čoho sa dotkne, toho spomalí. Vo svojej dlhej chvíli vie vdychovať pokoj, ale iba naoko, na vnútorné oko? Nie. Preto ho nik neregistruje. Možno aj preto, že tam niekto chýba. A možno už tam nik neostal, je ticho. A odkedy jej skĺzol žalúdkom, ani ona ho povrchným okom nevníma. Možnože len preto, lebo vie cítiť hlad a ona pokoj nejedáva. Ale mylne - on sa nevolá pokoj. Môže sa tam rozmnožovať, rozožrať steny, prehrýzť si cestu k srdcu, a ona stále nehybne nechápe. Celá nedefinovateľná chvíľa je iba o telesnej povrchnosti. Ako sa tadial' brodí, je to tam pomalé a tlmené vlny zvuku sa odrážajú od nahryznutých bočných stien. A von, z druhej strany: to, čo sa deje teraz je iné o polsekundy

neskôr, pokúsím sa vysvetliť, čo sa stalo -vietor fúka potichšie, ale silnejšie, alebo len všetko ohluchlo. Aby jej vlasy stáli dupkom, pýši sa, necháva si vyzdvihovať ego do víchric. Trhajú jej vlasy, berú si ich, ale nenechávajú pre seba. Rozptyľujú vlasy po korunách stromov. Roznášajú viečka. Nozdry. Kolená. Pankreas. Vo vedomí, že to skutočne nepotrebuje. Nemusí mať ani vedomie. Bude teda vhodné odobrať vedomie. Zobrať pre istotu i sebavedomie. Nie sme si istí, či ho má alebo už nie. Zoberme sebavedomie teda i sebe, ako inak budeme sebaistý, že nám to vedomie nik nezistí ! ? Ale toto stalo sa už pred chvíľami, ktoré sú teraz vzdialenejšie ako pred polsekundou, čosi celkom iné bude, keď toto bude skončí, bude z neho bolo a po bude-bolo príde nové bude. V ovzduší cítiť vedomé myšlienky a malé chodidlá, všetko poletuje úplne chaoticky, bez hlavy a päty. Jej malinké telo sa pomaly stráca v zelených korunách tancujúcich páňov, ktorí nemajú poňatia, a popravde ich to ani nezaujíma, akú krásu držia, ale vnútornosti stláča dlháň. Zrejme pre to, že ich nechce pustiť. Niežeby si k nim vytvoril zvláštny citový vzťah. Skrehli. Tie nevoňajú tak, ako líčka. Aká je vlastne škaredá. Teraz i studená. Prečo tu teda niekto ešte vôbec tancuje ? Ved' dnu už nie je dnu, ale zároveň von. A keď von neexistuje, to už vôbec nie je dôvod na akýkoľvek prejav.--

Chladný zlodej sa prilipol a od jej tepla už sa nepohol, nechcel ju urážať, iba si zvykol. Obor stál nad nimi nezúčastnene, skláňal a kvapkal zoschnuté listy priamo na nich a v podstate bolo ticho a klud, iba vietor ešte sem-tam zahvízdal.

modrá žila Julesa verne(o) žila

Ani jeden príbeh, hmota, záležitosť života nie je nekonečná
a mne sa zdá, že tebe to ešte nedochádza.

Neponáhľaj sa so zlým úsudkom, už zajtra sa ti to môže vyplatiť.

Takisto už zajtra nám môže byť dobre. ...

Vo výhlade ti prekáža len realita a vôbec sa nesnažíš
nakuknúť cez škáru.

„Za stenou nie je miesto pre zasnených slepcov!“

Rozlúčme sa teda už pred dverami.

Prečo ?

Nepoznám odpoveď na tvoje otázky.

Ani sused Vincent nie, a ten vie poväčšine všetko.

Iba neverí, že svet je normálny.

Ospravedlňujeme sa, z technických príčin nevidno
hranicu normálnosti. Náš ufúľaný technik si nechtom
vyberá špinu spoza nechtov.

Je za hranicou ?

Je pred hranicou ?

Niečo sa, myslím, nedeje

Nebolo sychravo, ani štipľavo. Nehrýzlo slnko svojimi lúčmi, neoslepovali hviezdy a víchrica, ktorá tiež nebola, nepoznala belavú konzistenciu, ktorú akýsi tvor nazval sneh, vločka alebo aj očná buľva.

Farby nepotešovali, chlapcovi sa nečervenali líca, ktoré nemali tvary. (Nie je vrodené, že na tvári mu veľa neostalo.) Bez nich nejestvoval pohyb, ktorý by bol obyčajnou ilúziou, keby existovali obyčaje.

Neboli zvukné vlny, ktoré by narúšali hrobové ticho. Bolo by smiešne, že ticho

vlastne

nie je,

ale niet pocitov, tobôž smiech. Ani toho, kto by ich vlastnil.

„Niekto" tu neexistoval. Toto podvedomie predbehlo aj onú fantáziu, ktorá si smelo namýšľa, že je šialená. Keby existovala činnosť písali by sme o klamstve, lebo „toto" ani „predstavivosť" nikdy neboli. Klam už vôbec nie, a je nevhodné spomínať minulosť, čas a spomienky - to tu totiž nie je nič naozaj poznané. „Tu" bolo nikde, ale nie presne, pretože „nikde" tiež musí niekde byť. Myslíš, že ostalo podvedomie a predsa neostalo, to pre to, že nikdy nebolo. Za týmito hranicami, nedovidno, ostala snáď iba detská pozornosť, ktorú nevenuješ a neporozumieš jej, lebo neexistuje naozaj. Kto nám zachráni predstavu keď my ani nie sme.? Potichu by som zakričala keby bolo čo a kam. Keby bolo prosté „keby". Prosté „ty", začarované ostne a pazúry, strašidlá a straka, ktorej sa ústa nezavrú, v rozprávke pred nocou. Ibaže neletíme nocou. Nič nie je „noc". Ani ja. Možnože keby si nebol.

Kde nebolo tam nebolo, BOL ružovólci chlapec. Mal tmavé oči a v nich skrytý význam.

... Alebo nie?

Kamil ide chodníkom nevšímajúc si blato na topánke

To je obdivuhodné, ako vieme dýchať ťažký vzduch. Trpíme nedostatkom peňazí, no vždy je čo ukradnúť. Kriticky prežívame zločiny tejto namáhavej doby, ale tie ozajstné nezvykneš spomínať.

Dneska je vraj teraz. Napriek tomu, do líca mi vrazilo facku septembrové slnko, to keď sa snaží zviditeľniť. Vodka vo Vincentke a opretý stojí falošný harmonikár so sympatickým párom očí a prejavom. Radi sa nechávame oklamať. Stretám túlavého tvora, ale neovalí ma náhlou ľútosťou. Tamto dievčisko, v jednom vrecku nosí jablko (už prešlo precíznou „očistou“ a tak stratilo hodnotu), za uchom vlasy ozdobené cigaretou.

Zmätok v sukni. Zmrzlina -> Výroba Kľúčov(*jediná v meste) -> Knižnica -> Divadlo. Už keď som prešla okolo vrátnika intelektuála, vzduchom sa prehnal lacný závan liehu, kože a ešte čohosi, čo mne pripomenul Marin kabát. Vychádzam z mesta a dostávam nový pohľad na umenie; okná, mú- múry zdobia na náš vkus trochu ofenzívna ***** . . . a o ničom fontána plná poverčivých ľudí. Mykli sme plecami. Hej, ty s tými hodnotami ! Si smiešny.

Tá istá dievčina, ktorej cigareta vypadla už na prechode, svojmu kamarátovi kričí „ahoj“ ako prvá. Deň šesťsto tridsiaty piaty a on jej ešte stále nepodržel dvere. Dievča sa nevzdáva, ale sa nazdáva a experimentuje. Prispôsobuje sa jeho túžbam, ktoré ani nepozná.

To sa z okna pozeráš na nedeľu v uliciach a myslíš na pondelňajšie doobedie, zatiaľ čo tvoj sused vymenil slušný kus hrdosti za spontánnosť. Ďalší je fagan. Ani tento za to nemôže, jeho kubánsky otec nad kolískou vyfajčil spolu s rozprávkou niekoľko cigár a teraz má zadymené oči. Stratil sa mu tam aj šiesty zmysel. Nevie o ňom, nechýba mu. Spálil aj všetky jeho poémy, pretože sa mu (v)zdali príliš osobné – zas len ten dym. Keby dokázal vidieť popri tom, ako sa pozerá, nemusel by sa vypytovať toľké nezmyselné otázky. A ja na teba vyvaľujem oči, pretože som chcela iba vedieť, že koľko prosím stojí jedno malé pivo a nepýtala som sa na zmysel života. Tiež nemáš rád penu navrchu ? Ja zas hromžím na existenciu tamtých otravných múch, určite prišli od exotov zdola.

- Aj ty vieš byť pekne otravný.

- Nuž, mám svoje zlozvyky. Ale viem byť aj priateľský a prispôsobivý.

- Ved' práve, . . . práve.

Prestali sme na seba vykrikovať priateľský rozhovor z ulice do okna a naopak. Zvrtnem sa, že dôstojne odbehnem ale medzitým sa ospravedlňujem mužovi, do ktorého som vrazila. To bol asi onen Kamil.

Cestou domov sa neusmievam, ale cítim sa byť vyrovnanou. Prechádzam parkom a nadabím na sympatickú kvetinu (na farbu už si nespomínam). Chcela som, aby bola mojou a teraz som za cynického smrada, ktorý spôsobil záhubu krásy.

Bez akejkol'vek subjektívnej sympatie a potechy k slnečniciam

Nie ja, ale Anča sa včera vystatovala, že sa bojí, že sa bude báť.

Ja som sa minule hlúpo zľakla malého chlapca. Ľudia sú takí hrôzostrašní. Spia a v celej tej chvíli nepoznáš známeho. Obaja si počínate v iných svetoch. Ty takmer nedýchaš a on ti na to odpovedá nepravidelne a ťažkopádne, chrčí. Snažíš sa nevnímať ten ťažký vzduch a začneš rozmýšľať nad postavením slnečníc v tejto spoločnosti. Vlak ťa svojou rýchlosťou ťenie popri poliach, takže ich takmer nestihneš vidieť, ale neskoro. Asi pol desiatej už po poludní. Až ti strasie kostrč, keď si predstavíš kľaknúť si na jedno, možno aj na ľavé koleno a skloniť skromnú hlavu, nie smútkom. Ony sú také.

°DRZAŇA

Iba čo som prekrúcala kód na retiazke opretého bicykla (bola slnečná ulica a v popoludní hral Elvis jednu

zo svojich zaľúbených), v rohu oka som si všimla špehúňa. Pustila som retiazku, ... že nevítaného

okríknem, choď preč, a on iba prosté - kíf.

Stále si hovorím - istotne si zapamätala číslo môjho tajného kódu, drzá čajka za mojim plecom z celofánu. Oblizla som si prsty po malinách a utiekla z miesta činu.